

Öregdiák találkozó

(2010. november 19.)

A Trefortos Öregdiák Egyesület találkozót szervezett mindazok számára, akik valaha iskolánkba jártak. Ahogy az egy évvel ezelőtti rendezvényen, úgy most is néhány százan voltak jelen. A találkozó legtartalmasabb programját a nosztalgiaórák adták. Hajdan volt és mai tanárok álltak újra a katedrára, hogy megtartsanak egy-egy (régi) tanórát. Ezek keretében Székely Józsefné (angol, 1974-1994), Herpyné Légár Piroska (ének, 1982-1994), Geröcs László (matematika, 1982-), Honti Mária (magyar, 1962-1991, lásd a képen), Vörös Lászlóné (biológia, 1978-2005), Glatz János (testnevelés, 1966-2011), Révész Gáborné (1957-1985), Varga Ákos (történelem, 1986-2006), Böddiné Schróth Ágnes (kémia, 1981-), Teleki László (magyar, 1959-1988), Chikán Éva (fizika, 1985-), Varga Lászlóné (fizika, 1966-2008), Szászné Heszlényi Judit (biológia, 1975-), Csabay Annamária (testnevelés, 1975-2011) és Magyar Tamásné (testnevelés, 1993-) szereztek emlékezetes perceket régi diákjaiknak.

Egy vendég utóbb így emlékezett vissza a találkozóra:

„A gyülekezőt, és a Trés Fort kórus rövid műsorát követően Poros András igazgató úr nyitotta meg a találkozót, majd Pruzsinszky József, a Trefortos Öregdiák Egyesület elnöke szólt néhány szót. A magyar óra felejthetetlen élmény volt. Honti Mária tanárnő elméletileg magyar órát tartott, de valami másból is leckét kaptunk: emberségből, derüből, bölcsességből. A tanárnő azzal kezdte, hogy életében még nem készült így, és

ennyit egy órájára sem, sokat töprengett, egyáltalán miről is beszéljen. Egy tréfás anekdota (hogyan elemezhetjük mondattani szempontból az „Ingyom bingyom tálíber, tutálíber málíber, galambocskám” mondatot) után néhány, a Mintában végzett, híressé vált diákot vett sorra Kármán Tódortól Teller Edéig, hangsúlyozva, hogy a jó tanárok vonzóvá tehetik az iskolát, de nevezetessé a tanítványok teszik. Részletet olvasott fel egy visszaemlékezésből, az iskola alapítását követő évekből, mikor egyetlen, apró ablakos szobában voltak kénytelenek osztozni az igazgató, a tanárok, és tanárjelöltek. Felsorolta az égi tanári kar számos tagját, és kérte, felállva, főhajtással emlékezzünk rájuk. Elmondta, hogy ezeket a veszteségeket a dolgok természetes rendje felett érzett megnyugvással tudja kezelni, de megrázó, hogy hajdani első osztályából már négy tanítványa nem él. Az órát néhány, tanárokról, illetve a diákevekről szóló vers, és prózarészlet zárta Petőfi Sándor, Arany János, Tóth Árpád, és Elias Canetti tollából. Ezek csak a tények, de ezek nem tudják visszaadni azt a hangulatot, amelyben ez a félóra eltelt. Elfogulatlanul ültem be az órára, mivel nem ismertem előtte a tanárnőt, de úgy érzem, valami nagyon fontos, és szép dolog részese és szemtanúja lehettem.

Az órákat követően szabad és kötetlen társalgás folyt a tantermekben, a folyosókon és a büfében. A jelenlevő mintegy háromszáz egykori diák mind láthatóan örömmel és jó kedvvel vett részt ezen a közös nagy találkozón. A benyomásaim? Néztem a hajdani diákokat, ahogy próbálják az átépítést követően azonosítani, hogy is volt régen, melyik volt az ő termük, ahogy sétálnak a folyosókon, ismerkednek az épület új struktúrájával. Rácsodálkoznak az új büfére, a liftre, a kialakított közösségi terekre. Koruktól függetlenül, itt, ebben a közegben kicsit megfiatalodnak, felszabadultan nevetnek, beszélgetnek egymással. Figyeltem a segítőkész mostani diákokat, mosolyogva, jókedvűen osztogatták a tájékoztatókat, kezelték a ruhatárat, és gyártották fáradhatatlanul a szendvicseket. Jó hangulatú, kellemes este volt, köszönjük a szervezőknek.”

(Szabó Beáta)

